

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 36:

Forslag til lov om ændring af ægteskabsloven m.v. (Separations- og skilsmissebetingelser m.v.).
Af justitsministeren (Ninn-Hansen).
(Fremsat 6/10 88).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Pia Gjellerup (S):

Dette lovforslag er i store træk en genfremsettelse af et forslag fra forrige samling. Fra Socialdemokratiets side støttede vi forslaget ved førstebehandlingen i forrige samling, men lovforslagets behandling blev ikke tilendebragt – grundet på folketingsvalget.

Vi vil fortsat give udtryk for støtte, og vi vil også hilse de ændringer velkommen, som ligger i det nye forslag, nemlig at der allerede i forbindelse med separationstidspunktet bliver valgfrihed med hensyn til at indgå i en mægling. Også den skitserede forsøgsordning med en egentlig parrådgivning kan vi hilse velkommen.

Så vil jeg knytte en enkelt bemærkning til de mange henvendelser om bidragspligt, som en række medlemmer af Folketinget har modtaget, og her vil jeg nævne, at vi fra Socialdemokratiets side under udvalgsbehandlingen af dette forslag vil se, om der er urimeligheder i praksis, som det vil være relevant at ændre i sammenhæng med denne lovgivning.

Grethe Fenger Møller (KF):

Også Det Konservative Folkeparti kan ligesom sidste gang tilslutte sig intentionerne i dette lovforslag. Vi finder, det er rigtigt og rimeligt, at ligesom man moderniserer anden lovgivning, foretager man også en modernisering eller ajourføring af ægteskabslovgivningen.

Det må være i tidens ånd, at man ikke tvinger folk til at være sammen i et ægteskab, som ikke ønsker at være i et ægteskab. Derfor kan vi støtte bestemmelsen om, at en ægtefælle skal have ret til at kræve separation, hvis den pågældende ikke mener at kunne fortsætte samlivet.

Det samme gælder, når det drejer sig om skilsmisse efter separation, hvor jeg også synes, det er rigtigt at sige, at hvis der er enighed mellem parterne, kan man få skilsmisse efter 6 må-

neds forløb. Det vil, som det også fremgår af bemærkningerne, typisk være således, at folk, inden de bliver separeret, måske også har boet hver for sig en tid, således at den rent faktiske tænkeperiode har været længere end separationstiden, og hvis der er enighed, kan jeg ikke se, at der kan være noget betænkeligt i at give skilsmisse på dette tidspunkt.

Jeg synes også, at det er rigtigt, at man afskaffer den lovpligtige mægling. Jeg tror, at den erfaring, de fleste har gjort, er, at den mægling ikke har haft særlig stor betydning. Det er i hvert fald det, jeg selv har hørt fra folk, der har været igennem dette, og som siger, at der ikke har været nogen reel mægling; en vilkårsforhandling er helt afgørende nødvendig, men mæglingen er ikke nogen reel mægling, for på det tidspunkt er forholdet kørt op i en spids, og det er, som om myndighederne heller ikke rigtig er gearede til det.

Derfor tror jeg, det er væsentligt, at vi i stedet, som det også fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, laver en forsøgsordning med frivillig professionel parrådgivning. Her kan man forsøge, om man enten kan få løst nogle konflikter, der er i ægteskabet, eller hvis ikke det er tilfældet, nå frem til, at parterne måske kan skilles fra hinanden på en bedre måde, også således, at det ikke går ud over børnene og der ikke er vrede, aggressive følelser, efter at man er blevet separeret eller skilt.

Endelig er der også i lovforslaget en bestemmelse om, at man vil ændre på ægtefællebidraget, således at der i fremtiden kun under ganske særlige omstændigheder skal være mulighed for at få bidrag ud over 10 år. Det tror jeg egentlig også er i tidens ånd. Jeg tror, at vi vil se færre og færre tilfælde, hvor der bliver tale om bidrag. Men vi har jo også set, at retspraksis har vist, at der har været tidsbegrænsede bidrag, som har været en uddannelseshjælp, en overgangshjælp, til den ægtefælle, som ikke har kunnet klare sig i forbindelse med en separation eller en senere skilsmisse.

Jeg vil tro, at vi på et eller andet tidspunkt vil komme til at opleve, at vi skal ændre også på denne regel, for hvis vi ser på, hvordan det forholder sig statistisk i dagens Danmark, er det jo sådan, at erhvervsfrekvensen for kvinder under 35 år faktisk er lige så stor som mænds erhvervsfrekvens – og også den tid, de bruger på arbejdsmarkedet. Jeg tror derfor, at det her og-